

Preken, orgelinnvielse. Matteus 11. 16-19.

Denne preken skal være – til gleden. Den er ikke forsvarstale for nytt orgel. Det trenger det ikke. Men kanskje orgel og glede har noe med hverandre å gjøre?

Verken Roma eller Udland kirke ble bygd på en dag. Langsomt er Udland kirke blitt til. Stadig må det bygges på den, legge noe til, noe som ikke var der før.

I dag gleder vi oss over musikken fra det nye orgelet. Musikken fyller kirkerommet. Den tar tak i kropp og sjel.

Kanskje spør vi: hvordan klarte vi oss uten gjennom 13 år? Vi kan si med Paulus: jeg vet hva det er å ha det trangt. Men vi klarte det. I dag gratulerer vi hverandre med et praktfullt instrument. Det tar seg bra ut å se på også, selv om det naturligvis, som alltid, ikke er utseendet det kommer an på. Orgelet er en historie om at det nesten ikke grenser hva en kan få til når alle gode krefter forenes og jobber for det samme.

Men noen vil spørre: er det ikke blasfemi, dvs gudsbespottelse å holde på med orgelinnvielse i en tid som vår med flyktningekrise, med alskens elendighet, med kaos, nesten hvor vi snur og vender oss. Ja, må vi rett

og slett ikke si som Judas sa: hvorfor er ikke denne salven blitt solgt og pengene blitt brukt på de fattige?

Ja visst dukker sånne spørsmål opp, og de vil alltid være der. Hvorfor bruke penger på nytt orgel når vi hadde nok av pianoer og et elektronisk orgel?

Vi lever i en urettferdig verden. Men det skal ikke få oss til å la være å finne en mening i vårt eget liv. Det er også blasfemi, ikke forsøke å gjøre maksimalt ut av det livet som er vårt. Det er også blasfemi: å ikke fylle vårt eget liv og vår tid på jorden med det som er godt og vakkert.

Det er noe som er veldig merkelig. Det er dette: det er alltid noen som får så stor omsorg og omtanke for de fattige hver gang kirken trenger noe nytt, mens omsorgen for de fattige i det rike Norge ellers kan være så som så. Egen samvittighet blir liksom bedre når en gjør andres samvittighet dårligere. Det er merkelig.

Så står orgelet der med sine over 700 piper, laget for hånd alle sammen. Det står en mester bak. Orgelet er et bilde på menigheten: noen er usynlige, men like nødvendige. Noen er små, men allikevel nyttige. En mester må spille på den, en som kan, en som vet å få alt til å klinge sammen.

Da blir orgelet nesten som et pinseunder: plutselig lød det fra himmelen som når en kraftig vind blåser, og lyden fylte hele huset hvor de satt.

Ja, orgel og luft og ånd har med hverandre å gjøre. De peker utover seg selv. De peker for oss på gudsriket. Gudsriket som også er det vakre, det som består av de små og umyndige, de som Jesus sier hører med, de som er uverdige, men som gis verdi, de som ikke hører med, men som opphøyes av Jesus.

Gudsriket, det riket vi burde rive til oss som noe vakkert, det riket hvor alt er gratis, og hvor ingen får som fortjent. Gudsrikesangen er en vakker sang. Guds tone er en god tone. Guds rike, det er gleden og trøstens rike, det er tiden for fest og måltid. Nå blir alle løfter oppfylt. Riket er her. Stig inn.

Men hva skal jeg sammenligne denne slekt med? Jo, den ligner barn som sitter på torget og roper til hverandre: Vi spilte på fløyte for dere, men dere ville ikke danse. Vi sang sørgesanger, men dere ville ikke klage.

Barn er skapt for leiken. Noen ganger ender det i skrik og slossing eller oppgitthet over ikke å kunne bli enig om hva de skal leike. Noen ganger mister de takten og rytmen, det blir fomling og stemmen svikter. Noen drar opp tempoet,

og vil ikke holde takten, eller drar tempoet ned så det holder.

Jesus bruker barns lek til å si noe om vår voksne verden, om livet rett og slett, og ikke minst om vårt forhold til Gud.

Vi vil helst at alle mennesker og Gud inkludert danset etter vår orgelpipe. Og gjør de ikke det, så kryper de inn i en god og trygg fornærmelse. Så kan du ha det så godt.

Jesus snakket om en vrang samtid som avviste både ham selv og forløperen, Johannes. Han var botspredikanten, som ropte ut sterke ord om dom og undergang. Men han ble for stram for folk flest. De ville ikke ha noe mer med ham å gjøre.

Og Jesus var altfor løssluppen. Han var for alminnelig. Han kunne de ikke ta alvorlig.

Fremdeles strever noen med et bilde av en glad og fornøyd Jesus. De bekjenner troen på en som sjelden så lyst på livet og som oftest var forarget, enda vi vet: han begynte sin offentlige gjerning i et bryllup, han lot bena sine bli salvet med den dyreste salve.

Strengt tatt kan vi la det meste være. Strengt tatt er ikke noe nødvendig.

Men mellom mange andre oppgaver har kirken og menigheten også denne:

Å være et sted for gleden, få oss til å bli med i gudsrikedansen til Guds ære. ”Jeg skal definere et kristent folk for deg ved dets motsetning. Det motsatte av et kristent folk er et uglied folk ... saken er at kirken har fått i oppdrag av Gud å bevare barnesinnet i menneskesinnet, sier presten i Bernanos En landsbyprests dagbok.

Jesu liv og virke, hans død og oppstandelse er vakker musikk for kirken over hele jorda, og også for oss. Vi spiller på fløyte i en tid hvor leken og sangen er gått i stå for så mange. Det er så mye melankoli i tiden, og mismotet blir fort en følgesvenn.

Derfor skal vi synge sørgesanger også, slik at sorgen får tid og anledning til å leve seg ut. Det går en vei fra sorg til glede, fra klage til dans. Vi kan lære oss håpets sang, og nynne håpets melodi midt i vår traurige verden.

